

4829
ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ.

БРОЈ 10

БЕОГРАД - ОКТОБРА 1933

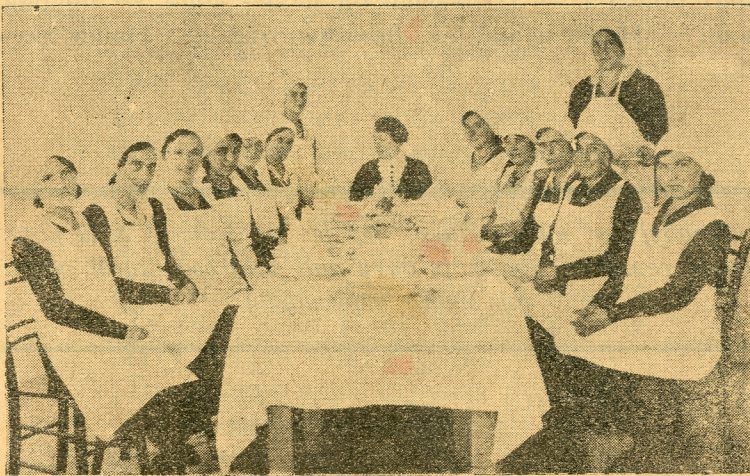
ГОДИНА 1

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЉУ

Уредник

ДАРИНКА ЛАЦКОВИЋЕВА

Учитељице при ручку.

БЕОГРАД

Штампарија „Скерлић“ — М. К. Цвезановића — Краљице Наталије 12 — Телефон бр. 20-732

1 9 3 5

СМГ

II

САДРЖАЈ:

Песма — Жалосни растанак. — Ливада за крпе. — Дај ми госпо лека (наставак). — Учитељице на течају у Домаћ. школи Краљ. Фонда. — Сељаци против празноверја и рђавих обичаја. — Шта буде од мазне деце. — Лековите биљке. — Наша кујна. — Домаћинство. — Наша писма

Претшлаћуј се на Сељанку, јер је то једини лист који је намењен сељанци, право је да и она има свој лист, који ће јој много користиши.

Годишња претплата 24 динара, за пола године 12 дин. поједини број 2 дин. Претплату слати поштанским чеком бр. 56.440 или упутницом уредништву СЕЉАНКЕ Београд, Балканска 9 III спрат.

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Ивлази почетком сваког месеца. - Годишња претплата 24 дин.
Поједини број 2 - динара.

Власник и уредник
Даринка Лацковићева
Балканска улица број 9.

Телефон број 22-703. — Поштански чек 56.440

Жалосни растанак

(Народна песма)

Обвила се бела лоза винова
Око града око бела Будима;
То не била бела лоза винова,
Већ то били двоје мили и драги,
Они су се у младости састали,
А сада се у невреме растају,
Једно другом на растанку говори:
„Пођи, душо, пођи, срце, у напред,
„Ти ћеш наћи једну башчу грађену,
„И у башчи бокор руже румене,
„Ти узбери један стручак ружице,
„Па га метни у недарца до срца!
„Како вене онај стручак ружице,
„Нако вене срце моје за тобом“.
Оно другом на растанку говори:
„А ти пођи мало, душо, у натраг,
„Ти ћеш наћи једну гору зелену
„И у гори бунар вода студена,
„У бунару један камен мермера,
„На камену једна чаша сребрна
„И у чаши једна грудa снежана;
„А ти узми ону груду снежану,
„Па је метни у недарца до срца:
„Како копни она грудa снежана,
„Нако копни срце моје за тобом“

Ливада за крпе.

Нити је потребно знати ко је тај сељак, ни одакле је, тек главно је, да је постојао и да се све ово у истини десило. Он је имао једну кћер, а та његова кћер била је девојка удавача. Био је средњег имовног стања. Имао је обично имање, само је до готовог новца мучно долазио. Када би продао нешто од берићета и узео нешто новаца, није знао где ће га пре дати: да ли за дуговања, да ли кући за најнужније потребе. И тако се увек у тој невољи мучио и снбивао. Уз то му је стигла и друга невоља. Девојка му стигла за удају. Требало је обући као и њене друге што се облаче и провести је по саборима, као и њене друге што се проводе. Он заго новаца није имао. Огишао је у оближњу варош и тамо је код познатог трговца узео на почек или вересију све што је требало да се његова кћер удавача по моди одене, обује и украси. Трговац га зато везао меницом, а меница је страшна, јер га је знао и познавао његово стање. Тако данас, тако сутра. Дуг се гомилао, а он није био у стању да га отплаћује. И најзад, кад је дара прешла меру, трговац га преда суду и суд му за дуг прода најбољу ливаду коју је имао. После свега тога овај сељак за дубоким уздахом рекао је: „Е људи, ко би то мислио и ко би се томе надао, да ми отиде ливада за крпе. Тако је то кад човек има кћер девојку, па се ова поведе за модом. Ах проклета мода!“ ...

Ст. М. Мијатовић

Дај ми госпо лека!...

(наставак)

Најтеже и најопасније је за малу децу коју мајка не може сама да доји. Деца умиру а мајка не зна од чега умиру. Упитасмо неколико жена — колико имаш деце? Родила сам 8 моја а двоје имам живих, па од чега су ти деца помрла? Од смрти, хтео Бог па узео, — то је одговор тих несретних жена. Доцније кад смо зашли по кућама, видели смо да деца умиру због исхране и незнања. Оне жене које не могу саме да доје своју децу, оне хране малу децу чиме било па чак

и пасуљом, вели не дајем ја њему зрно него само чорбу на-
дробљену са пројом, дете од месец дана или два месеца да
једе чорбу од пасуља! Па онда имућније сељанке купе цуцлу
за дете да га вештачки хране млеком али она то не одржава
чисто него само налива ону боцу млеком, гуму на коју дете
сиса никад не искува, него млеко се у стаклету усири а гума
заудара страховито од прљивштине и тако се дете упропасти
и у највећим мукама умире. И породиље много умиру, оне
сироте кријући се од старијих при порођају, рађају у башти,
амбару, вајату или ма где и тако озебу и пропадну или за
цео живот или умиру. Једну младицу породиљу окупали су

Дај ми госпо лека!

водом која се грејала у казану некаиласаном у коме су ку-
вали бундеве (тикве) за свиње, казан нису добро опрали,
него су грејали воду да се породиља окупа и наравно вода
је била загађена и млада је умрла, и сви се чудили у селу
како и од чега је умрла млада кад је порођај био добар и
дете здраво и да од купања умре. Кад је доцније лекар ис-
питао целу ствар он је одмах видео од чега је млада онако
ровита умрла.

Једнога дана дотрчала је једна жена сва уплакана и пре-
клињаше нас да пођемо с њом њеној кући, има јединца сина
од 9 година, сва су јој деца помрла, имала шесторо деце и
само он један остао. Питамо је шта му је, гори сав у вагри
већ 5 дана. Незнамо шта ћемо, ако је зараза не смемо ни

јер имамо у школи децу. Реши се гђа Јовановић да иде сама и да тамо остане неколико дана. Понела је два чаршава, сирћета винског, кинина и термометар да му измери топлоту. Једним козјим путем једва је стигла до куће, морала је ципеле скинути и у чарапама се пела до на врх брда. Кад тамо дечко је био на земљи, испод њега мало сламе обучен у хаљинама (ако умре да је обучен) сав гори и не може да говори, језик од ватре отечен. Она га свуче, и обложи га мокрим чаршавом попрсканим сирћетом после сувим га увије. Подигне га на неке сандуке да није на земљи, скувала му чај и кашичицом коју је понела напоји га, доцније је и кинин са чајем тако дала и дете трећег дана отвори очи, ватрапусти и гђа Јовановић остане тамо 8 дана док детету није пошло на боље. Она и ако није лекар имала је много искуства и видела је да је то запалење плућа по свима знацима. Лекара нису могли звати јер су сиромашни а и далеко је, лекар вели она, да ли ће доћи чак овамо. И дечко по упутству госпођином лепо се подиже, храну му је мајка редовно из цicole носила и сина смо јој спасли. Колико је то дете било паметно и благодарно, кад је оздравило жеља му је била да научи „буквар“ и то смо му дали и код нас је у школи научио читати и писати. Кад је једног дана сишла с брда у школу, она рече онда свима ученицама нарочито женама које су биле ученице у домаћичкој школи, учите жене и девојке, кад сте сретне да сте ушле у ту спасоносну школу, учите и памтите, па да и нас научите, сад видим шта значи знање.

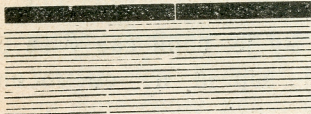
И тако те јадне сељанке тек у несрећи виде шта значи непросвећена сељанка.

Д. Л.

Поштујте и чувајте своје родитеље. Јер како задужите, тако ће вам се вра-
тиши? како ви пазите и поштујете своје родитеље, тако ће и Вас пазити
млађи ваши. кад остарите. А сваки, који дуже узживи, мора остарити.

НЕ ПЉУЈ ПО ПОДУ

Ирахом сасушеног туберкулозног
испљувка преноси се туберкулоза
на здраве.

Учитељице на течају у Домаћичкој Школи Краљева Фонда

Сваке године Домаћичка Школа Краљева Фонда узима 10 свршених учитељица из разних учитељ. школа на течај који почиње 1-VII и траје до 1-XI. Оне ту стичу практично знање за будући рад који Управа Краљева Фонда жели да оствари. Те младе учитељице вредно је видети са колико воље и љубави раде са нашим сељанкама у школи. Велику корист имаће народ од ових учитељица, са овим практичним знањем из домаћинства, клање свиња и шта се све од свиње искористи, кување сапуна, остављање зимнице на најпрактичнији

Учитељице при ручку.

и најјефтинији начин. Радови за децу и одрасле, радови од лике (рафије) врло су лепо и јефтини и може их свако чељаде радити и кад овце чува, па после да их прода у вароши И ткање се предаје ученицама сељанкама, дивне се ствари ткају као: завесе, јоргани, чаршави, торбице, мараме за главу и кецеље. Ово лепо ткање избациће из сеоске куће циц, а-мерикан, свилене мараме куповне (фабричне) завесе, кецеље и јоргане. И на тај начин ублажиће се и криза у селу јер је мода баш због одела женске чељади многог домаћина бацила у велики дуг.

Д. Л.

Сељаци против празноверја и рђавих обичаја

Чланови Српске земљорадничке задруге у Струги, селу близу Краљева, донели су неколико врло важних одлука, које дубоко засецају у њихов приватни живот. Те одлуке тичу се празниверице и рђавих обичаја од који врло много страда и народна привреда и народна снага. Они су решили:

1) да задругари у будуће славе крсно име и свадбе само по један дан;

2) да се о задушницама не износи јело и пиће на гробље;

3) да се у кућу не примају бабињарке;

4) да се при погребима покојници испраћају до гробља и да се одатле не иде на подушје, већ да се сви враћају својим кућама;

5) да се у будуће нико од задругарских укућана не обраћа за помоћ врачарама, картарама и бабама.

Да би се задругари тачно придржавали ових одлука, образован је један одбор, који с времена на време о томе води рачуна.

Значајна појава

Познато је, како су се код нас, особито по селима, одомаћили многи обичаји, од којих народ трпи велику штету. На луксуз и моду троши се немилице, не питајући имали се одакле и какве ће бити последице. Зло које мода и луксуз сеју по целом нашем народу, и на селу и у вароши, постаје све више опште народно зло. Једно се угледа на друго и у заслепљености срља у општу пропаст. Крпе, рите накити и претерано провођење гутају читава имања, убијају газдинство и трују породични живот. Нико не пита куда води тај пут и докле ће се моћи тако радити. Многи су се бо-

рили против тих штетних обичаја, али са мало успеха. Неће сељанка сад да остави свилену хаљину, лаковане ципеле, свилене чарапе, веле тако варошке. Шумадијска дивна ношња ишчезава, ако одете на сабор који око Крагујевца, чисто не верујете да сте у Шумадији. Нагрдиле се ношњом. А међутим, кад неки странац

Милунка Михаиловић — Ненадовић.

дође у нашу земљу прво му је да пита где ће видети народну ношњу, јер је наша народна ношња чувена у целом свету. Странци се грабе да понесу из наше земље коју било народну ношњу. А ми, ми гледамо очима како она нестаје и пропада. Није довољно само кукати, за ово што се ради да не ваља, него ваља радити и уверавати нашу сељанку да је ношња њихова

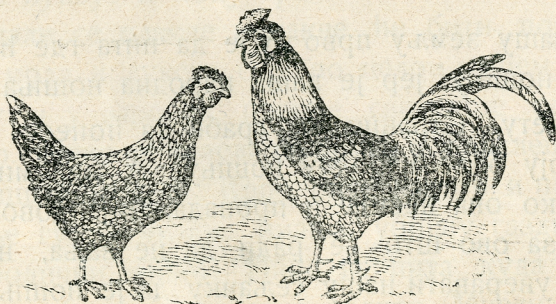
врло лепа и понос нас варошана и сви је радо облачимо у најсвечанијим данима. А многе варошанке су преко целог лета носиле хаљине и костиме од најгрубљег сељачког платна. (То је сад у вароши мода).

Треба један јак покрет и јак пример, па ће се поћи напред. И друштво и појединци могу врло много учинити, само ако имају мало љубави према дивној народној ношњи. Један леп пример даје нам госпођа Зора Ж. Лазића, Мин. унутрашњих дела. Она већ два пута иде у околину Горњег Милановца, одатле је родом г. Лазић, г-ђа Лазић иде на саборе бира сељанке које су обучене у правој сељачкој ношњи онога краја и награђује их. Скоро је г-ђа Лазић наградила ове девојке:

Милунку Милошевић, из Криве реке; Јулијану Пурић, из Врнчана; Милијану Прокић, из Врнчана; Лепосаву Миловановић, из Накучана и Будимку Трифунновић, из Синошевића.

Верујем да ће овај пример пажње г-ђе Лазић многе девојке вратити народној ношњи и тиме ће наша дивна Шумадија добити опет онај лепи глас: „Шумадијска ношња је најлепша ношња“.

Децуваља навикнути још у раној
младости на штедњу и на рад, јер
без тога нема среће у животу.

Шта буде од ма́зне деце

У Баваништу у Банату лане син убио оца због једне цигаре. А то је било овако: Лаза Михајлов, момак од 19 година, једне недеље дође кући напит да узме цигару коју је оставио у долапу. Кад тамо а цигаре нема. Изиђе у авлију љутит, а шта да види, отац му држи у устима и пуши баш ону цигару коју он тражи. То га тако разјари, што му стац дирао у цигару, да је дохватио нож па појурio на оца. У невољи и страху отац клече пред њим и склопи руке за милост. А он, син рођени, али гори од звери, не сажали се на старог оца свога, него га — тешко нам и рећи — ножем закло. Отац мртав паде, а син се тек онда препаде и виде шта учини, те удари у плач и покајање. С оног места право оде суду, и плачући се предаде да га затворе.

Ужасно је и помислити, да стар отац гине од руке синовље, ма око шта то било. У оним годинама син ваља у највећој смерности и страхопоштовању да прилази оцу своме. Како се може младић и дрзнути напит да излази пред лице очево? Кад смо баш поменули то, да станемо мало, па да размислимо о томе. Излазе ли сви синови пред оца напити? Онај Лаза изишао је напит пред свога оца, јер се није стидео од њега и није га поштовао. А откуда то да син оца не поштује, и да се син оца не стиди, него чини што не пристоји чинити ни пред туђим људима? То је отуда што се на то није навикао. А на то су га требали навихи родитељи. „Навика је једна мука а одвика две“, као што се лепо каже. Док је још дететом, морамо га навикавати на све што је добро. Из семена не удари одмах грм, него се из земље помоле, из клице, листићи, да се једва виде, па тек временом и годинама напредује и узрашћује, да најпосле постане то и преголеми грм. Док је у клици и пиле га може ишчупати из земље, а кад разрасте у пуну снагу и постане грм, ни сво село да се ухвати не извуче га док се не посече.

Е тако је то и са злим навикама. У мале деце нису пороци ни све навике велике, него незнатне, ситне. И док

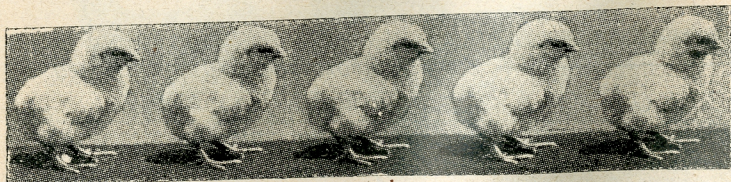
НЕ ДОПУСТИ

да у швом йослу царује неред
и нечистића, јер од шого
зависи швоје здравље
и швој ойсшанак.

су тако ситне лако их је трбити. Још док су на сиси развијају се у мале деце навике, од којих постаје после нарав, природа. Има деце којој су, тек што су почели тепати, прве речи псовка. И безумне родитеље весели то дечје опасно блебетање. Речи деца од родитеља уче, па родитељи не би требали да говоре пред децом ни једне речи неумесне ни непристојне. Што се дететом научи грдне муке мора после видети док се од тога одвикне. Уз непристојне речи деца се лако навикавају и на непристојна дела, па их после чине без позора и срамоте. Као коров што обузима цвеће у врту па га дави, тако могу и пороци срце детиње, ако се напусте да бујају где је који избио. Кад родитељи напуштају децу своју да чине они што хоће, онда само онако подивља у њих осећај, као што је у онога несрећника Лазе.

Послушан и на добро изведен син кад би видео онако цигару у очевим устима, слађе би му било него да ју је сам попушио. А што се оном несрећном Лазару, место да се обрадује, од љутине смркло пред очима, то је зато што су га родитељи од малена навикли да му се ништа не откида од уста. Дете које још на сиси, осети, да може постићи што хоће, кад плаче, оно ће плакати докле год му се не учини по вољи. И ту је почетак самовоље и саможивости, а свршетак је тамо где је онај Лазар свршио. Мазна се деца навикну да им родитељи све чине по вољи, а она родитељима ништа. Не помаже нам обраћати се деци, јер не зависи од њих на што ће се навикнути него од родитеља. Што који родитељ више труда уложи док су деца мала, више ће радости имати кад одрасту. Што човек не посеје, не може ни пожњети, па ни родитељи не могу дочекати у старости успехе од деце своје, ако их нису још од малена упутили као што ваља. Не воли своје дете и не жели му добра онај, који га не кара кад треба, него га оставља да се погрешке добро укорене у срцу његову.

П. Аршинов

Лековите биљке.

Теј од липе сматра се као добро средство за терање на зној, ублажава болове од грчева, а употребљава се и против кијавице и кашља. Јачи теј од липе добро је као добро средство за отклањање пега по лицу од сунца и бора на кожи лица, као и за рашћење косе.

Угљен од липовог дрвета кад се стуца добар је за чишћење зуба и као добро средство против поквареног желуца.

Теј од зове (обзова, базга или бзова) врло је лековит употребљава се од лишћа и од двета. Цвет се бере с пролећа, лишће лети, кора се узима подјесен а плодови у септембру кад сазру. Цвет од зове се суши овако: ниже се на канапе, и као веће ниске суши се на хладовиту или промајну месту. Теј од зовиног цвета употребљава се и од свежег и од осушеног, и то како топао, тако и хладан. Теј од свежег цвећа, тек узабраног, тера на зној и благо отвара столицу, а теј осушеног цвећа само тера на зној. Употребљава се најчешће против јачег кашља од назеба, против промуклости, против јаке кијавице (тада треба удисати и пару од врелог теја кроз нос). Врло је добро код назеба кад се зова спреми и на овај начин: кључало млеко прели преко осушеног цвећа зовиног, па се суд поклопи, и остави да се мало прохлади, у шољи умути једно жуманце са мало шећера и додај оно млеко, промешај добро и гутљај по гутљај нека се пије.

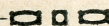
Наука нам осветљава пут, радом

се крчи пут, ништа без рада.

Погрешка човека опомиње да не чини

више оно што је учинио па погрешно.

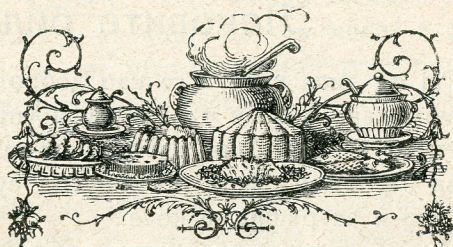

Ништа на свету не може човека боље

сачувати од беде и невоље него

што може вредноћа и штедња.

Кромпир са сиром

Скувај 1 килограм кромпира, очисти и исеци на колу-тове, намажи тепсију или ђувеч, поређај један ред кромпира, посоли, мало ситним бибером и измрви сир па поспи по кромпиру, сад опет ред кромпира па сир, тако редом док се тепсија напуни. Горе метни сир и прели га лончетом млека и кајмака а размути у то млеко и 2 јајета. Сад метни у рерну да се пече. *Врло је добро јело.*

Како се стављају јаја за зиму

Узми добро глеђосан ђуп у тај ђуп треба пажљиво сложити јаја, али само она, која су сасвим скорашња. Сад засебно у лонцу прокувај воду, кад се вода охлади, баци у њу повећи грумен негашена креча, од прилике на десет литара воде један килограм креча. Кад се креч загаси, треба га добро промешати па оставити да се слегне. После се лагано и пажљиво она кречна вода одлије, и њом се прелију јаја, која смо већ сложили у ђупу. Вуп се с јајима сада пажљиво озго превеже бешиком и остави где год на суво и хладно место. Кад буде зими, отвори онај ђуп с јајима и јаја пажљиво вади. Јаја ће бити очувана, као да си их сада покупио из гнезда. Најбоље је овако зи зиму остављати међудневничка јаја, — она јаја која живииа снесе пред јесен.

За децу је свако алкохолно пиће прави отров

Страст за пијењем алкохола убија у човеку све што је добро и племенито. Пиће начини човека суровим и насртљивим, а врло често је и узрок злочину.

НАША ПИСМА

Жабар — Брчко 11-IX-1933 год.

Мила и незаборављена госпођице,

Желим опет да вам се јавим са ово мојих пар ријечи, али Боже здравља касније ћу вам опширно писати, сад ми се и сестра удала па је и мени одмах више посла. Морам вам се похвалити спремам зимницу, а већ сам кувала слатко од кајсија, купина и бресака. Јуче сам правила од воћа вештачко воће, мојим се укућанима све то много допада а нарочито кад скувам сапун. Са мојим знањем много су задовољни. Али и ја се трудим да што више покажем, само са хигијеном иде теже а мене то секира, али ипак чистим и распремам и онда сам радосна јер у томе уживам. Увек ћу се вас сећати и много вас поздрављати ваша добројелећа

Даринка Стојчевић

Молим вас госпођице пошаљите ово моје писмо Љубици Грковић преко нашега листа „Селџанке“

Драга Љубице,

Одавно се решавам да ти пишем, али све очекивајући на твој одговор, тако застадо па ти не писах. Али баш јуче 10 о.м. добиј наш литт Селџанку који сам жељно ишчекивала и одмах прво тражим писма наших сестара и прво прочитах твоје писмо и видо што пишеш. И рекох ох Богу хвала како је се наша Љуба срећно удомила и одмах помислих баш је сутра света недељица па чим посвршавам послове одмах ћу да пишем писмо својој сеји Љуби. Драга Љубице честитам ти ново место и желим ти лепу срећу од Бога и срца мога. Само драга Љубо буди онако добра, ка што си нама другарицама. И ако твоји укућани хтедну примати твоје знање,

онда ће бити срећа и напредак с тобом. Драга Љубице пиши ми, радоваћу се и одговорићу ти. Данас сам баш писала и Ази. Жељно чекам одговор, поздрави све твоје укућане а тебе из свог срца воли и поздравља твоја сестра Даринка Стојчевић.

Оде писмо преко Бања Луке. Мојој сеји у бијеле руке Љубици Давидовић — Грковић.

Горјане — Славонија 3-IX-1933 год.

Драга и мила госпођице,

Већ је прошло много времена од како вам се нисам јавила, пошто сам вам ученицу Павку послала, а никако вас нисам питала како слуша, ја сам у великој бризи да ме не осрамоти. Драга моја г-це, ја знам да је вама чудно што вам нисам тако дуго писала, била сам у великој жалости, умро ми је брат у месецу априлу убрзо затим умре ми сестра. Иза ње остало троје сирочади једно тек 8 месеца. Та је мала била код нас 8 недеља, дете храњено млеком, па сам онако с њоме поступамо како нас је наш драги г. доктор учио, па је дете напредовало. Ваљда што сам често г. доктора помњала, ја га често и сањам да је дошао к нама у Горјане, па сам била тако обрадована. А сада мила г-це да вам пишем шта радим. Цело лето сам била код куће то су ми сад одобрили те сам кућу гледали, кувала ручак и послала у поље, бринула око живине, хвала драгоме Богу имам преко 90 пилића, 18 кока, 25 пловки и 18 гусака имам великих дивних 4 петла. Зимницу сам лепо спремила, компота сам кувала од 15 кгр. воћа као што смо у школи училе, диван је, а и пекмези су добри. Сад правим вештачко воће од воћа место бонбона у нашој кући. Само повртњак вам није тако добар, кише нисмо имали пуних два месеца па је све скувано од јаке жеге, жао ми је ради бораније што нисам могла спремити за зиму, паприку имам прекрасну, а парадајз почиње да зре, а и купуса имамо доста. Па сам мислила драга моја г-це доћи у Каменицу, али цена жити је мала, а и зоби мала, а кукуруза изгледа ништа неће бити. Хтела сам ићи у госте Цвети, Даринки и Марини да се испричамо о нашем животу у школи, ах, онај предраги живот. Сањала сам једном да сам дошла па сам плакала, а ви ме милујете, па сам се од плача и пробудила, барем да је било истина. Павка нека добро упамти како се сир и путер

тамо прави јер код нас у Славонији неправи се као што смо ми у школи училе. Сељанку бр. 5 нијесам добила молим да ми пошљетт. А сада примите велики поздрав од свих мојих а вас љуби и воли

ваша ученица *Ћвица Перић*

Миле моје најознајте другарице

Ви сте се скупили у нашу драгу школу где након 8 месеци тог дивног боравка пођете својим кућама као праве домаћице и газдарице а не распикуће и помодуше, ви ће те се увек поносити када вас само запитају где сте ви то све научиле. А ви ћете им рећи као што и ја кажем — у нашој драгој школи што је Краљев фонд отворио.

Била је једна из нашег села у Загребу у школи али она не знаде шта ја знам па ме питају како Анка није научила што ја знадем и ја њима велим, ја сам учила у Каменници у домаћ. школи Краљевог фонда. Драге моје другарице ја знадем да се веселите вашим кућама и родитељима отићи, али њих ће те видјети, али нашу драгу школу још мало ће те гледати па икада више видети. Ех да ми је сад видети моју драгу Горицу, Јелицу, Ћвицу, Цвјету, Даринку, Олгу, Аницу, Иванче, Дарославу, малу и велику Таску па драгу моју Ђурђу и Богдану па милу моју Азу па све моје миле другарице које никад заборавити нећу, оне су ми једина утеха. А како би све биле сретне да се све опет скупимо. Будите вредне, и нећете се кајати што сте се трудиле, и будите све захвалне вашим наставницима за науку.

Оној што спава у моме кревету желим пријатан сан Сад примите са госпођом и Секом безбројно поздрава од лањске ученице, исто тако желим свако добро младим учитељицама да буду сретне кад оду у нова мјеста. Још једном вас све поздравља и жели да свршите испит са одличним успјехом

Ваша сестра *Ћвица Перић*

Лапље — Косово, 15 IX-1933 год.

Драда и мила моја госпођице,

Могу вам јавити да сам здраво и добро као и сви моји укућани, које желим да вас моје писмо затекне у највећем задовољству. Драга г це била сам у Штимлу па сам била код

куће г-це Руже учитељице што је била у школи на течају у Каменици, али је нисам нашла отишла је већ била у њено село, било ме је много жао што је нисам видела. Обишла сам и дом-ћичку школу у Штимљу, тако сам се растужила кад сам видела школу, као да сам видела моју рођену школу. Па помислех еј где су сад моје другарице бар једну да видим и моје госпођице наставнице. Боже госпођице да ли ће доћи тај дан, да се све другарице састанемо и видимо. Сви би се радовали гце да дођете на свадбу моје сестре, мила моја мајко дођите сигурно. Свадба ће бити 20 октобра. Ја ћу позвати и моје другарице које су близу мога села. Шта раде моје Косовке? да ли слушају и да ли се слажу као што смо се ми слагале као рођене сестре. Нека упамте ваше добре и незаборављене речи. Мила моја мајко, кад легнем у кревет ја се сетим ваших добрих савета, кад устанем и кад узнем нешто да радим ја се сетим наше миле школе. Молим вас гце, да ми пошаљете слику од ових ученица да их бар на олимпији видим. Поздравите много г. доктора госпођу и Секу и све непознате сестре, нека добро науче за испит да се не брукају. Примите велики поздрав од ваше ћерке *Зорице Сћевић и Даринке Драговић.*

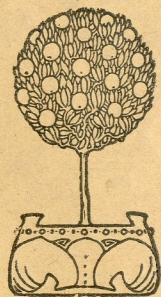

ПРЕТПЛАЊУЈТЕ СЕ

НА „СЕЉАНКУ“

то је најзгоднији лист за нашу сељанку. Овај лист ће је поучити и упутити на бољи живот, породица ће бити задовољнија, здравија и срећнија. Сад кад је и сељанка дошла до свог листа, треба да га свака сељанка и држи. Не жали новац за „Сељанку“ она ти увек пружа велику корист

Аа, Бб, Вв, Гг, Дд,
Ђђ, Ее, Жж, Зз, Ии,
Јј, Кк, Лл, Љљ, Мм,
Нн, Њњ, Оо, Пп,
Рр, Сс, Тт, Ћћ,
Уу, Фф, Хх, Цц,
Чч, Џџ, Шш,

At Bo. Be. Tr. Da
Bb. Be. Ke. Za. Na
Jk. Kk. Ll. Pp. Mm.
Hh. Jj. Rr. Qq. Nn.
Pp. Tt. Uu. Vv.
Vv. Ff. Xx. Dd.
Uu. Hh. Hh. Hh.

